

D.D. Everest

**Archie Greene
en de vloek van
de alchemist**

Vertaald door Esther Ottens

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2016

1

Thee met andere koek

Op het dak van de universiteitsbibliotheek in Oxford zat een raaf zo stil dat hij uit steen gehouwen leek. Met zijn zwarte kraalogen volgde hij een jongen die beneden op straat langsliep. De naam van die jongen was Archie Greene.

Op dat moment kreeg Archie een tintelend, jeukerig gevoel in zijn rechterhandpalm. Hij keek naar het tatoeachtige teken in de vorm van een naald en draad. Het was het vuurmerk dat hij had ontvangen toen hij aan zijn leertijd als boekbinder begon. Normaal had hij er geen last van, maar vandaag kriebelde het.

Archie was klein voor zijn twaalf jaar, en zijn bruine haar stond altijd recht overeind, maar verder zag hij er heel gewoon uit. Behalve het vuurmerk in zijn hand was de enige aanwijzing dat er iets bijzonders aan hem was de kleur van zijn ogen. Het ene was smaragdgroen en het andere zilvergrijs – een teken van magisch talent.

De zomervakantie was bijna voorbij en in Oxford struikelde je over ouders die schooluniformen kochten voor hun kinderen. Omdat hij zelf geen vader of moeder had, keek Archie met belangstelling toe.

Verderop in de straat zag Archie een ander veelzeggend tafereel: een meisje met staartjes kwam met een nieuw etui in haar hand een kantoorboekwinkel uit. Het was bijna tijd om weer naar school te gaan, en in het verleden zou Archie nu met zijn oma op zoek zijn geweest naar een goedkoop tweedehandsuniform.

Maar dit jaar niet. Aan het begin van de zomer was voor Archie alles veranderd. Hij had een neef en een nicht leren kennen van wie hij het bestaan niet had geweten, en hij had te horen gekregen dat hij een afstameling was van de Vlambewaarders van Alexandrië, een geheime gemeenschap die zich wijdde aan het opsporen en het behoud van magische boeken.

Dit schooljaar zou Archie als leerling in het Museum van Magische Varia een heel ander soort onderwijs krijgen. Het museum was het best bewaarde geheim van Oxford. Het was verstopt onder de universiteitsbibliotheek.

De hele zomer had Ouwe Zeb, de boekbinder van het museum, Archie geleerd hoe hij toverboeken moest repareren. In dit nieuwe schooljaar zou Archie het meer gevorderde boekbinden leren, waarbij ook het uitspreken van toverformules hoorde. Als hij dan zijn volgende vuurmerk had gehaald, zou hij verdergaan als leerling-vinder of leerling-beheerder.

Archie vond magische boeken razend interessant.

Oma had altijd gezegd dat boeken in zijn bloed zaten, en afgelopen zomer had hij ontdekt hoe dat kwam. Sinds hij aan zijn leertijd was begonnen, was hij een heel zeldzaam talent in zichzelf op het spoor gekomen: hij was een boekfluisteraar, wat betekende dat hij met toverboeken kon praten.

Archie wist niet hoe boekfluisteren werkte of wat hij precies met deze bijzondere vaardigheid aan moest, maar hij vond het geweldig om leerling te zijn in het museum en zich omringd te weten door boeken en vrienden.

‘Waarom kijk je zo tevreden?’ vroeg Netel Fox, Archies oudste nicht, die naast hem in een etalage stond te kijken. Netel was bijna vijftien en had groene ogen en lang, donker krulhaar. Als leerling-beheerder was ze bezig aan haar tweede onderdeel van de opleiding tot boekbeschermer, nadat ze eerder al het vinderstraject had doorlopen. Ze had nu twee vuurmerken.

‘Ik moest denken aan wat er allemaal gebeurd is sinds ik in Oxford ben,’ antwoordde hij grijnzend. En er was veel gebeurd.

Een boek dat hij op zijn twaalfde verjaardag toegestuurd had gekregen bleek *Het boek der zielen* te zijn, een boek vol zwarte magie, geschreven door een heksenmeester die Barzak heette. Het was een van de Wrede Werken, de zeven gevaarlijkste boeken die er bestonden. Gelukkig had Archie Barzaks plan om de zwarte magie los te laten weten te verijdelen; de heksenmeester had hij opgesloten in zijn eigen boek.

Dat was nog maar een paar weken geleden, en nog

steeds kreeg Archie kippenvel als hij eraan dacht. Het was levensgevaarlijk geweest. Maar ook heel spannend.

Hij keek opzij naar Netel. 'Ik verheug me zo op die toverformules,' zei hij.

'Een van de vele voordelen van leerling zijn op De Mottenballen,' antwoordde ze.

'De Mottenballen' was de bijnaam die de leerlingen aan het museum hadden gegeven omdat het er naar muf perkament en mottenballen rook. Ze gebruikten de bijnaam om het museum geheim te houden voor de Onklaren, mensen die niets van magie af wisten. Alleen wie in een magische familie geboren was, wist dat magie echt bestond.

Archie en Netel waren op weg naar het museum. Ze waren vreselijk benieuwd wat ze dit schooljaar allemaal weer zouden leren.

'Denk je eens in,' zei Archie toen ze van de grote winkelstraat een smal steegje in sloegen. 'Als Distel zijn vlamtest haalt begint hij ook aan zijn leertijd.'

Distel Fox was Archies neefje, en morgen werd hij twaalf, wat betekende dat hij door de Vlam van Pharos zou worden getest.

'Weet ik. Dat mijn kleine broertje al zo groot is!' zei Netel.

Archie kreeg zijn opleiding in Tim Boek, de boekhandel die bij het museum hoorde. Archie en Netel zagen de winkel opdoemen toen ze aan het eind van het steegje bij een binnenplaats kwamen. Het was een onopvallend gebouwtje met een groene deur en een

bord erboven met in bladderende witte en goudgele verf: TIM BOEK: LEVERANCIER VAN ZELDZAME BOEKEN. EIGENAAR: TIMBERT SCHRIEK.

In de boekwinkel werden de magieboeken (zonder dat hun eigenaren het wisten) gescheiden van de andere boeken die mensen te koop aanboden. Het was het enige deel van het museum dat toegankelijk was voor Onklaren.

Bij de boekwinkel nam Archie afscheid van Netel. Zij werkte in het museum zelf, dat aan de andere kant van de binnenplaats lag en waar de niet-magische wereld geen toegang had. De leerlingen gingen door een geheime ingang in Pennenveers Chocohuis naar binnen.

Archie deed de deur van de boekwinkel open en een bel klingelde luidruchtig. Tim Boek was groter dan je van buiten zou denken. Rijen donkere houten boekenkasten verdeelden de ruimte in paden. De planken stonden vol oude boeken, maar de magische werden bewaard achter een fluwelen gordijn, tot ze aan de beurt waren om te worden gerepareerd of naar het museum werden gestuurd om te worden gerubriceerd.

De winkel werd verlicht door kaarsen. Er hing een bedompte geur van kaarsvet, spinrag en oud papier.

Timbert Schriek, de eigenaar, stond achter de toonbank in zijn keurige handschrift iets in een register te schrijven. Hij was een tengere man met dunnend grijs haar en een sikje, en hij droeg een groen gilet en een gele vlinderdas. Het was zijn werk om te controleren

of er tussen de boeken die de winkel binnenkwamen magische exemplaren zaten.

‘Morgen, Archie,’ zei Schriek, opkijkend van zijn werk.

In een open kartonnen doos op de toonbank zat een boek. ‘Nieuwe aanwinst?’ vroeg Archie.

‘Gisteren binnengekomen,’ antwoordde Schriek. ‘Een Onklare die z’n zolder had uitgemest. Hij had natuurlijk geen idee dat het een toverboek was. Het moet in elk geval naar Zeb.’

Archie wierp een blik op het dunne werkje. Op het omslag stond een patroon van rode, groene en zwarte ruiten. Het boekje was dichtgebonden met dik garen.

Vanuit een ooghoek ving Archie een glimp op van Marjorie Guds, Schrieks assistente, die in een van de paden boeken in een kast zette. Marjorie, een kleine vrouw met een dikke bril, ging over de niet-magische boeken.

Met de doos onder zijn arm haastte Archie zich door de winkel naar de werkplaats van Ouwe Zeb. In het voorbijgaan keek hij snel even naar de kast achter het gordijn, die vol stond met gerepareerde boeken die naar het museum moesten.

‘Morgen, Archie,’ zei een papieren stemmetje.

‘Hoi,’ zei Archie tegen een oud boek met toverdranken. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Veel beter nu die jaap in mijn kaft gemaakt is,’ zei het boek dankbaar.

Nu kwam een koor van stemmen tussenbeide om goedemorgen te zeggen en naar Archies gezondheid

te informeren. Archie glimlachte bij zichzelf. Dit was een dagelijks ritueel geworden. De boeken spraken hem aan omdat hij de enige was die ze kon verstaan.

‘Goedemorgen allemaal,’ zei hij. ‘Sorry, ik kan vandaag niet blijven kletsen. Ik moet snel naar de werkplaats.’

Toen hij door het gangetje verder liep hoorde hij in de doos onder zijn arm iets ritselen.

‘Dus jij kan met boeken praten?’ zei een nieuwsgierig toverwerkje dat nooit eerder met een boekfluisteraar in aanraking was gekomen. ‘Waar breng je me naartoe?’

‘Naar Ouwe Zeb, de boekbinder,’ antwoordde Archie.

‘Iemand heeft me dichtgebonden met dit akelige touw,’ klaagde het boek. ‘Het zit veel te strak. Ik krijg geen lucht. Wil je het even losmaken?’

Archie glimlachte. Sommige toverboeken waren niet te vertrouwen. Hij was er al vaker ingetrapt. ‘Eerst maar eens zien wat Ouwe Zeb ervan vindt,’ zei hij.

Met het boek, dat nu zijn mond hield, kwam hij bij de wenteltrap aan het eind van het gangetje. Hij nam een lantaarn van een plank, zette die op de doos en liep voorzichtig de trap af. Beneden kwam hij weer in een lange, donkere gang, waar brandende toortsen aan de muren hingen. Het rook er naar vocht en aarde.

In de gang zaten drie boogdeuren. Ze hadden allemaal een andere kleur: de eerste was groen, de tweede was blauw. Archie liep erlangs. De werkplaats lag achter de derde deur, de rode. Daar voorbij loste de gang

op in het donker, en Archie had al een paar keer de indruk gekregen dat hij een vierde, zwarte deur kon ontwaren, maar in het schaarse licht kon hij het niet goed zien.

Hij wist wel beter dan hierbeneden op verkenning uit te gaan. Zijn nieuwsgierigheid had hem al vaak genoeg in de problemen gebracht. Een keer had hij achter de tweede deur rare geluiden gehoord en stiekem naar binnen gegluurd – waarop hij oog in oog was komen te staan met een woest magisch monster, een stenen griffioen, een zogenaamd bakbeest dat de ingang bewaakte.

Archie duwde de rode deur open en ging naar binnen. De werkplaats was een grote ruimte met een werkbank over de hele lengte en de woordensmidse in een van de wanden. De tafel en de rekken aan de muren waren bezaaid met allerlei boekbindersinstrumenten.

Ouwe Zeb stond voor de woordensmidse, waarin de Vlam van Pharos helder brandde. Hij was een klein oud mannetje, niet groter dan een meter twintig, met wit haar dat in plukjes recht overeind stond, een haakneus en opvallend groene ogen. In de korte tijd dat Archie hem kende was hij erg op de man gesteld geraakt.

Op de werkbank lag een stapel beschadigde boeken op de boekbinder te wachten, en het was Archies taak om hem te assisteren en de boeken vervolgens naar het museum te brengen, waar ze werden gecatalogiseerd.

‘Ah, morgen Archie,’ piepte Ouwe Zeb. ‘Wat hebben we daar?’